

Čína

2015

Peking

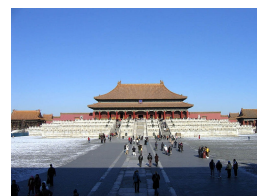
středa 14. října: přilet, ubytování v hotelu River View (blízko BUS terminalu), večerní procházka

čtvrtek 15. října: exkurze na Velkou Čínskou Zed'

pátek 16. října: prohlídka centra Pekingu, odjezd na vlak

Peking se rozprostírá podél neviditelné severojižní osy, která tvoří zároveň páteř města. Tvoří ji **Chrám nebes** na jihu, dále náměstí **Tian'anmen**, **Zakázané město** a park **Jingshan**, a **Bubnová a Zvonová věž** na severu.

Zakázané město

Zakázané město bylo sídlem císařů od 15. století, kdy jej císař Jung-le nechal postavit. Většina dochovaných budov však pochází až z 18. století. Reprezentovalo vzdáleného a nedotknutelného císaře. Od ostatních částí města bylo odděleno mohutnými příkopy a hradbami. Směl se tu zdržovat jen císař s doprovodem, ostatním smrtelníkům sem byl vstup pod hrozbou smrti přísně zakázán po dobu pěti set let. Město bylo domovem 24 císařů dvou dynastií – Ming a Čching.

Na stavbu bylo povoláno roku 1406 milión dělníků císařem Jung-le. Náklady byly nesmírné. Stavba města byla dokončena roku 1420. Město má čtvercový půdorys a za jeho 12,5 m vysokými zdmi není jediná budova jak bylo zvykem na západě, ale soubor vícero síní, paláců a chrámů propojených průchody a chodbami. Podle legendy je v komplexu 9,999 místností. Vzhledem k tomu, že město bylo postaveno ze dřeva, neustále mu hrozil požár. V 17. století jej zapálili Mandžuoové, kteří pak založili dynastii Čching. Poté jej vyplenili Japonci, a stejně se zachoval i Kuomintang - čínští nacionalisté, kteří v roce 1949 uprchli na Taiwan. Během opojení Kulturní revolucí pak byl celý komplex málem rozmetán.

Jelikož tradiční čínská architektura pracuje spíše s horizontálními než vertikálními liniemi, budovy Zakázaného města jsou sice nevysoké, ale prostor kolem nich doslova bere dech.

Náměstí nebeského klidu

Jižně od Zakázaného města leží Náměstí Nebeského klidu (Tian'anmen Guangchang), na němž v roce 1949 budoucí čínský vládce a diktátor Mao Ce-tung vyhlásil Čínskou lidovou republiku.

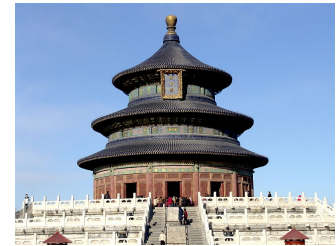

Na severní straně jej uzavírá **Brána Nebeského klidu** (Tian'anmen) na níž je umístěn portrét Mao Ce-tunga. U prostřed náměstí stojí **památník Lidových hrdinů** z roku 1958, v jižní polovině pak Mao Ce-tungovo **mauzoleum** dokončené v roce 1977. Na jižním okraji stojí **Brána Správného světla** (Zhengyangmen), jinak také **Přední brána** (Qianmen), a **Šípová věž** (Jian Lou), které byly kdysi propojeny okrouhlou hradbou. Západní straně vévodí **Velká síň lidu** (Renmin Dahui Tang) neboli čínský parlament. Na východě pak stojí **Čínské národní muzeum**.

V noci ze 3. na 4. června 1989 čínská armáda brutálně zakročila proti demonstrujícím studentům na pekingském náměstí Nebeského klidu. Vojáci si proráželi cestu pomocítanků, obrněných vozidel a střelbou z automatických zbraní. Vojenský zákrok na pekingském náměstí Tchien-an-men proti čínským studentům, kteří demonstracemi a hladovkami volali po širší demokratizaci země, pro Čínu znamenal několikaletou ztrátu kreditu v zahraničí a její vnitropolitický vývoj ovlivňuje dodnes. Masakr si tehdy vyžádal nejméně 1 300 obětí. Tak skončilo šest neklidných neděl, během kterých statisíce lidí prostřednictvím demonstrací a hladovek volaly po větší demokratizaci země.

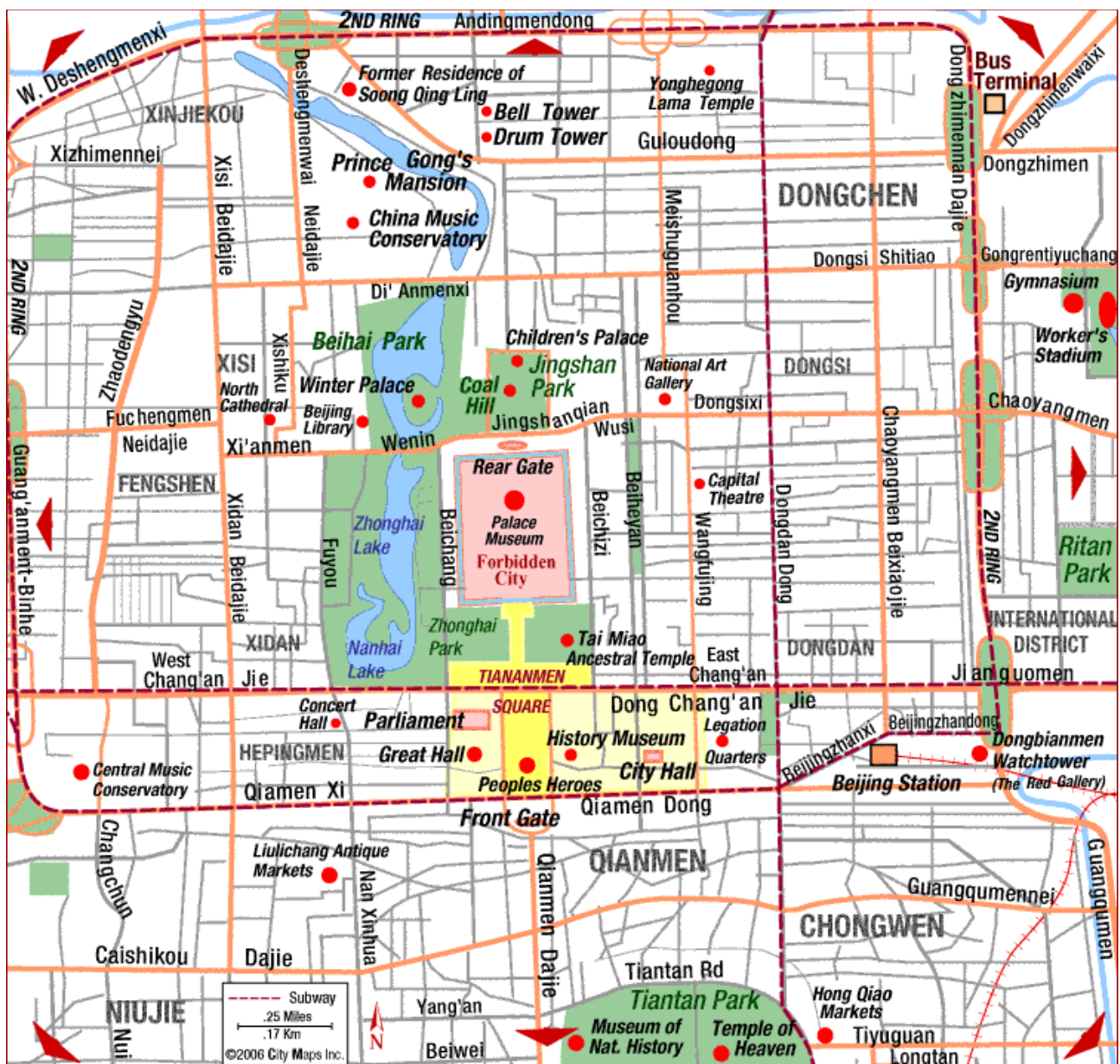
Chrám nebes

Na jih od náměstí Tian'anmen se nachází Chrám nebes (Tian Tan), který se rozprostírá uprostřed rozlehlého parku. Jeho severní část je polokruhovitá na počest nebes, zatímco ta jižní je čtvercová na počest země. S výstavbou se započalo roku 1406 a trvala 14 let.

Nachází se zde několik staveb - Kruhový oltář (Yuanqiu Tan), Síň Císařské kryty nebes (Huangqiong Yu), Síň Zdrženlivosti (Zhai Gong), Kancelář Božské hudby (Shenyue Shu), ale tou nejznámější je Síň Modliteb za dobrou úrodu. Je to 38 m vysoká třípatrová kruhová stavba s modrou střechou, korunovaná zlacenou kulovou makovicí; skvost tradiční staré čínské architektury. Čtyři hlavní pilíře znázorňují čtyři roční období a dvě řady po 12 sloupech znázorňují měsíce a rozdělení dne do dvouhodinových jednotek.

Je také místem konání nejvýznamnějších náboženských slavností. Sloužil, což vyplývá už ze jména, k uctívání nebes. Od roku 1918 je přístupný veřejnosti

Vlak z Pekingu do Lhasy

pátek 16. října: prohlídka centra Pekingu, odjezd na vlak

sobota 17. října: cesta vlakem

neděle 18. října: příjezd do Lhasy

Železniční trať Golmud–Lhasa spojuje hlavní město Tibetské autonomní oblasti (TAO), Lhasu, se zbytkem Čínské lidové republiky. Oficiální název je "trať Qingzang", tedy trať spojující provincii Čching-chaj (Qinghai) s TAO, čínsky Si-cang (Xizang).

Je dlouhá 1 142 km, prochází mnohými horskými průsmyky (nejvyšší Thang-la se nachází ve výšce 5 068 m.), tunely (nejdelší měří 4,264 km a 1 338 m dlouhý tunel Feng-chuo-šan v nadmořské výšce 4 905 m je nejvýše položeným tunelem na světě) i po mnohamostech (celkem 675 mostů). Její výstavba započala v roce 2001 a trvala pět let. Železnice má oficiálně sloužit k rozvoji Tibetu, je však také kritizována; mnozí namítají, že bude sloužit k prosazování moci ČLR a k přílivu dalších Číňanů do oblasti.

Mezi Golmudem a Lhasou je 44 stanic a výstavba dalších 13 byla plánována. Z uvedených 44 stanic je 38 neobsazených. Devět stanic je vyhlídkových. Oficiální zpráva uvádí, že ve vlaku 28. srpna 2006 zemřel první pasažér - 75-letý muž z Hongkongu, který měl údajně srdeční potíže již ve Lhasě.

Každou soupravu táhnou tři motorové lokomotivy vyrobené firmou GE v Pensylvánii. Vlak je plně klimatizovaný a jezdí rychlostí 100 - 120 km/hod.

Již od obsazení Tibetu Čínskou lidovou republikou na začátku 50. let 20. století snila Ústřední vláda Čínské lidové republiky o vybudování železnice, která by nové území spadající pod vládu Pekingu spojila s čínským vnitrozemím. Byla vyslána výprava odborníků, kteří měli prozkoumat možnost takovou dráhu vybudovat, vzhledem k nedostatku vhodných technologií a peněz však z plánu sešlo.

Výstavba se mohla uskutečnit právě až v době velkého ekonomického růstu země, neboť byla technicky velmi náročná (v horách a ve vysokých nadmořských výškách). Na celé stavbě pracovalo přes 200 000 dělníků. Slavnostní otevření trati se konalo 1. června 2006 za účasti prezidenta republiky. Celkové náklady na stavbu se vyšplhaly na 3,68 miliardy USD.

Čínská vláda počítá s další výstavbou železnic na Tibetské náhorní plošině. Prvním dokončeným prodloužením je železnice ze Lhasy do Žikace. Do roku 2020 počítá vláda s tratí přes Ňingthri do Jün-nanu.

Lhasa

neděle 18. října: večer příjezd do Lhasy, večerní procházka

pondělí 19. října: prohlídka města, odpoledne individuální procházka

úterý 20. října: odlet do Lijangu

Lhasa (tibetsky:[l̥ásə] nebo [l̥s̥sə], wylie: lha sa; čínsky: 拉薩; pinyin: lāsà) je tradiční hlavní město Tibetu, v současné době je hlavním městem Tibetské autonomní oblasti Čínské lidové republiky. Lhasa je tradičním centrem tibetského buddhismu a do roku 1959 byla sídlem dalajlámů.

Ve Lhasě se nachází palác Potála a Norbulingka, které tvoří součást kulturních památek světového dědictví.

Palác Potála

Palác Potála se nachází na Červeném pahorku ve městě Lhasa, které je centrem Tibetské autonomní oblasti. Leží přibližně 3700 metrů nad mořem a je pojmenován podle mýtické hory Potalaka.

Je nejen náboženským a politickým centrem celého regionu, ale také pokladnicí tibetského umění. Nalézá se zde obrovské množství historických památek - například 50 000 m² fresek, které zachycují tibetské náboženství i každodenní život obyvatel. Typické jsou tibetské strážní věže s čínskými palácovými síněmi Chanů, pro které jsou charakteristické tradiční trámy, sloupy, zlaté střechy a zapuštěné panely.

První budovy byly vystavěny již v 7. století. V té době oblasti vládl král Songcän Gampo, který nechal u příležitosti své svatby s čínskou princeznou Wen-čcheng (dynastie Tchang) v roce 641 zřídit na pahorku takzvaný Rudý palác. Již v té době se jednalo o monumentální stavbu, která měla v devíti poschodích obsahovat 999 místností a 1000 síní k meditaci. V dalších staletích byl ale palác zničen válkami i přírodními katastrofami, takže se dochovala pouze jeskyně prince Dharmy a hlavní síň Pagbalhakang. Současný komplex byl vybudován v letech 1645 - 1694 na příkaz pátého dalajlámy Ngawang Lozang Gjamccho.

V roce 1994 byl palác zapsán na seznam světového dědictví UNESCO.

Celá stavba o rozloze 360 000 m² je ze dřeva a kamene. Hlavní budova s 13 poschodími dosahuje výšky 118 m. Doplňují ji ale další menší obytné prostory, modlitebny, stúpy i hospodářské stavby. Centrální část paláce je zvýrazněna, ale vedlejší architektonické skupiny vytvářejí členitý, do sebe zapadající systém, který poskytuje větší prostor.

Vlastní palác se dělí na dvě části:

- Červený palác** se nachází v centru celé zástavby a slouží pouze náboženským účelům. Nacházejí se zde hlavní buddhistické síně, z nichž největší je Západní síň. Je v ní umístěno pět posvátných stúp, které slouží k uchování ostatků dalajlámů. V bohatě zdobené a zlacené prostřední stúpe o výšce 14,85 m je uloženo mumifikované tělo pátého dalajlámy, který současnou Potálu založil. Hrobka třináctého dalajlámy Thubtän Gjamccho o výšce 14 metrů se nachází v nejzápadnější části Červeného paláce. Její bohatě zlacené stěny zdobí mimo jiné i mandala z více než 200 000 perel. Nejvyšší místností je Síň tří světů, kde je uchováno sedmé vydání tibetského buddhistického kánonu Tandžur, které daroval císař Jung-čeng sedmému dalajlámovi Lozang Kalzang Gjamccho. V paláci je také umístěna deska s věnováním od císaře Čchien-lung z dynastie Čching a vzácné brokátové závěsy od císaře Kchang-si.

- Bílý palác** byl postaven pro světské účely, především jako residence dalajlámy. Část prostor ale

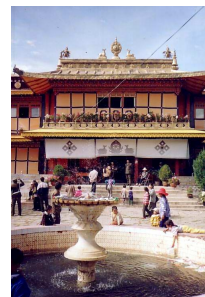

byla vyhrazena k úřední správě Tibetu a také k ubytování mnichů. Palác se svítivě bílými zdmi má sedm poschodí. Ve čtvrtém poschodí se nachází Východní síň s rozlohou 717 m², v níž probíhalo mnoho významných náboženských a politických událostí, například intronizační ceremoniál pro reinkarnovanou duši dalajlámy nebo ceremoniál, kdy se dalajláma v osmnácti letech ujímal vlády. Páté a šesté poschodí sloužilo jako úřadovny a obytné místnosti prince - regenta. V sedmém poschodí se nachází Zimní palác neboli Síň slunečního svitu.

Palác Norbulingka

Norbulingka (Wylie: Nor-bu-gling-ka) je palác a park v tibetské Lhase, který od osmdesátých let 18. století do konce 50. let 19. století sloužil jako tradiční letní rezidence dalajlámů.

Zdejší park založil 7. dalajláma Lozang Kalzang Gjamccho v roce 1755. Spolu s palácem byl dokončen pod patronací následujícího dalajlámy Džampal Gjamccha v roce 1783. Norbulingka se nachází asi tři kilometry západně od paláce Potály, který dalajlámům sloužil jako palác zimní. V roce 2001 byla Norbulingka zapsána na seznam světového dědictví jako součást „historického souboru paláce Potály“.[1] V Norbulingce se nachází i malá zoologická zahrada, původně určená pro zvířata, která dalajláma dostal darem. V 50. letech 20. století pomohl rakouský horolezec Heinrich Harrer dalajlámovi postavit v Norbulingkce filmový sál.

Liijang

úterý 20. října: přilet do Liijangu, večerní procházka

středa 21. října: závod ve sprintu, odpoledne procházka, vyhlášení

čtvrtek 22. října: odjezd vlakem do Kunmingu

Li-t'iang je město a městská prefektura v čínské provincii Jün-nan.

Je známé především pro svou historickou část, jejíž počátky sahají více než 800 let do minulosti. Až do dnešních dnů si město dokázalo zachovat původní strukturu a stavby, které přitahují turisty z celého světa. V roce 1997 se město stalo součástí světového dědictví UNESCO.

Město má historii sahající více než 1000 let do minulosti a bylo obchodní křižovatkou na staré koňské čajové karavanové cestě. Dayan Staré Město je známé pro svůj systém vodních cest a mostů.

Lijiangská kultura kombinuje tradiční Nakhi kulturu a nesourodé prvky převzaté od Ming dynastie Han čínských obchodníků, kteří se usadili v regionu před několika staletími. Nakhi lidé drželi při životě styl stavby obydlí ze dřeva a nepálených cihel, který se naučili od Nanjing obchodníků. Místní tesaři stavěli komplikované roubenky, které jsou často umocněny detailními květinami a ptáky vyřezané na oknech. Řezbářské práce jsou také nyní hlavní obživou etnickými řemeslníků Bai, ale pozornost je věnována zobrazování flóry a fauny čtyř ročních období v tradičním čínském způsobu Han. Dokonce i chudší zemědělské rodiny shromažďují své prostředky k nákupu vyřezávaných oken, která jsou pro ně důležitější než například nábytek domu.

Kunming

čtvrtek 22. října: příjezd do Kunmingu, hotel Howard Johnson, večer procházka

pátek 23. října: hromadný výlet na Stone Forest, večer procházka Kunming

sobota 24. října: sprint Golden Temple, prohlídka města, odlet do Hangzhou

Kchun-ming (vyslovováno kŏn'miŋ/; čínsky: 昆明; pinyin: Kūnmíng) je městská prefektura a hlavní město čínské provincie Jün-nan v jihozápadní Číně, leží na severním okraji jezera **Tian-čch'**.

Kchun-ming je hlavním politickým, ekonomickým a kulturním centrem Jün-nanu a je také sídlem regionální vlády.

Kchun-ming se stal v posledních letech jedním z turisticky nejatraktivnějších měst v Číně. Jen v roce 2008 ho navštívilo 16 milionů domácích a zahraničních turistů. Kchun-ming je dopravním centrem provincie Jün-nan, proto sem zavítají turisté směřující do Ta-li nebo Lijiangu. Kchun-ming leží v seismicky aktivní zóně, poslední otřesy byly zaznamenány v roce 2009.

Město leží na rovině v nadmořské výšce 1890 metrů. Kchun-ming má jedno z nejpříjemnějších podnebí v Číně. Je pro něj charakteristická krátká, suchá a chladná zima, dlouhé a teplé léto, ale ne tak horké jako v čínských nížinách. Místní podnebí představuje ideální klima pro flóru. Kchun-ming je také nazýván „*Město věčného jara*“, protože je po většinu roku plný rozkvetlých květin.

Ve městě se nachází muzeum provincie Jün-nan a také městské muzeum. Od roku 1995 má Kchun-ming také etnologické muzeum a v roce 2006 bylo nově otevřeno zoologické muzeum. Botanická zahrada (植物园) bývá často zaměňována s zahradnickou zahradou Expo, která se nachází asi 200 metrů odtud.

Chej-lung-tchan (黑龙潭)

Jezero Černého draka leží na severu, poměrně daleko od centra města. Park je poměrně velký, s jezírkem obklopeným buddhistickými sochami a oltáři. Park samotný se skládá z mnoha zahrad a je z něho překrásný výhled na město. Jüan-tchung S' je největší buddhistický komplex ve městě. Byl původně postaven před 1200 lety, v období dynastie Tchang. Komplex se skládá z několika menších chrámů, pavilonů a zahrady, poblíž je také vegetariánská restaurace Jüan-tchung Ťie.

Hangzhou

sobota 24. října: v noci přilet, ubytování

neděle 25. října: okružní jízda autobusem, procházka, odjezd busem do Šanghaje

Chang-čou (čínsky: 杭州; pinyin: Hángzhōu) je město v Čínské lidové republice, v jejím administrativním systému je hlavním městem provincie Če-t'iang. Leží asi 200 km jihojihozápadně od Šanghaje na řece Čchien-tchang, jejíž estuárovité ústí vytváří takzvaný Chančouský záliv (杭州湾). Město rovněž leží na dodnes využívaném Velkém císařském kanálu. Podle údajů z roku 2005 obývá Chang-čou asi 1,75 miliónu obyvatel. Dohromady s příměstskými rezidenčními oblastmi pak počet obyvatel dosahuje k 6,5 miliónům.

Město je cílem mnoha turistů. Mezi turisticky zajímavá místa v Chang-čou patří jak nádherné okolí **Západního jezera** (西湖), tak i kulturní dědictví reprezentované starobylými pagodami, chrámy a parky.

Benátčan Marco Polo navštívil Chang-čou ve 13. století. Jeho kniha hovoří o městě. Podle něj je „nezpochybnitelně nejjemnější a nejvznešenější na světě.“

Šanghaj

neděle 25. října: příjezd do Šanghaje, hotel Weson Grand, večer procházka

pondělí 26. října: celý den individuální prohlídka Šanghaje

úterý 27. října: opět celý den volný na Šanghaj, večer vlakem Maglev na letišti, odlet do Dubaje

Šanghaj (上海 Šang-chaj, pinyin: shàng hǎi) je s více než 20 miliony obyvatel nejlidnatější město Číny a významné hospodářské centrum této země. Rozkládá se při ústí řeky **Jang-c'-ťiang** do Východočínského moře a od roku 2004 vystřídalo s ročním obratem nákladu 380 milionů tun Rotterdam na pozici největšího kontejnerového přístavu světa. Šanghaj náleží mezi čtveřici měst se zvláštním statutem, která jsou v rámci ČLR postavena na roveň provinciím.

Šanghaj na rozdíl od mnoha čínských měst neoplývá středověkými památkami. Dominantu města v samém centru, čtvrti Chuang-pchu, tvoří tzv. **Bund** – nábřeží lemované výstavnými výškovými budovami bank, obchodních společností a hotelů z počátku 20. století. Bund je dnes památkově chráněn a výstavba vyšších mrakodrapů v této oblasti není povolena.

Na protějším břehu se nachází moderní čtvrť **Pchu-tung** s mnoha mrakodrapy. Vypíná se zde také 468 m vysoká věž Perla Orientu z roku 1995, další dominanty tvoří od roku 1998 mrakodrap Ťin Mao s 88 podlažími (Číňané považují osmičku za velmi šťastné číslo), od roku 2008 492-metrový mrakodrap Shanghai World Financial Center a nejnovější dominantou je od roku 2014 632-metrová **Shanghai Tower**, druhá nejvyšší budova světa.

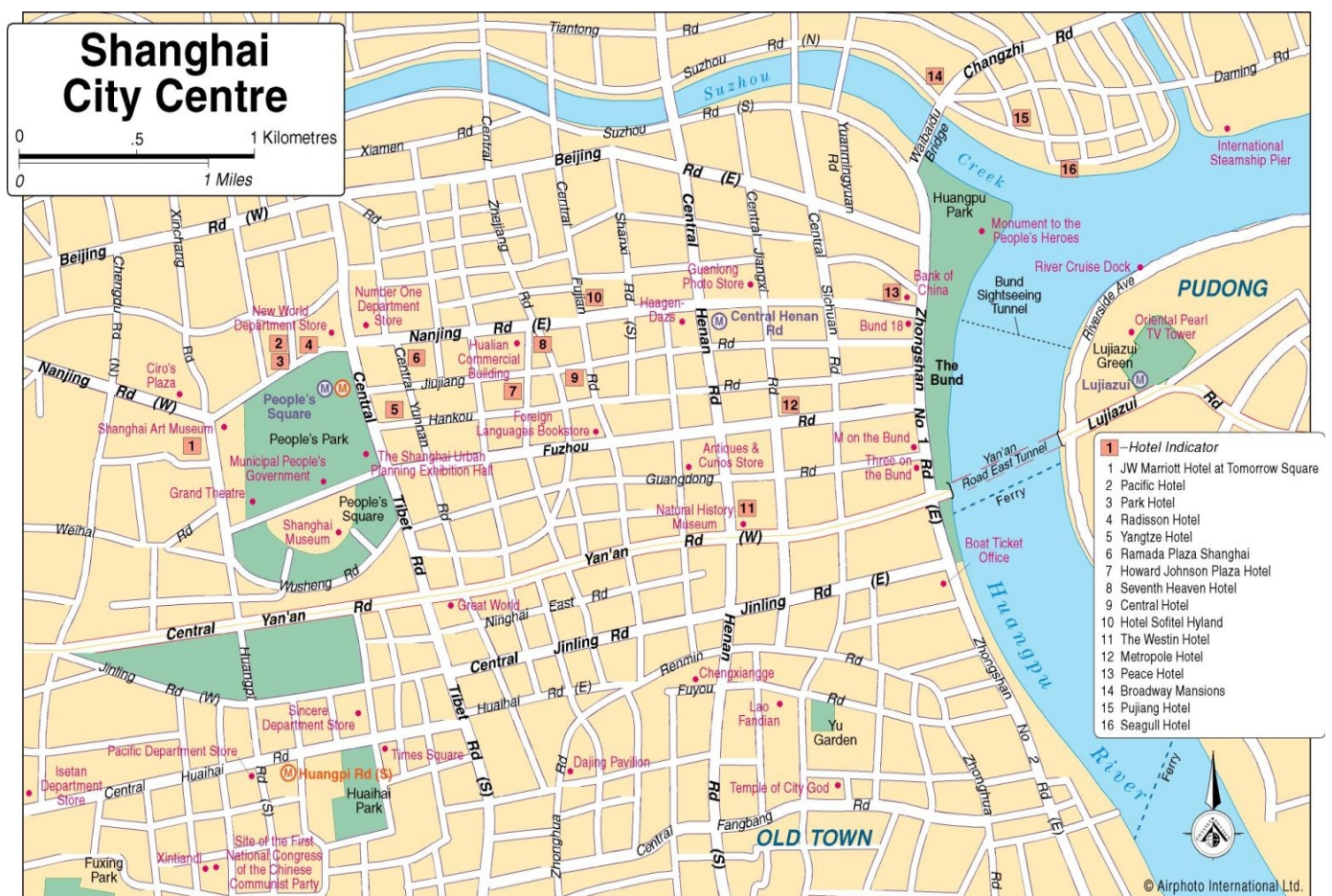

Náměstí Lidu v Chuang-pchu dominuje od roku 1996 nová budova Šanghajskeho muzea, s unikátní kombinací kruhového a čtvercového půdorysu, vyjadřující dávnou čínskou představu kruhového nebe a čtvercové země. Bohaté umělecko-historické sbírky obsahují předměty od nejstarších bronzů z období Šang až po nábytek z časů dynastie Čching.

Nankingská třída, jedna z hlavních obchodních tepen města, směřuje k buddhistickému chrámu **Ťing-an** (靜安寺, Ťing-an s', Chrám Klidu a Míru.), obnovenému v roce 1983.

U Šanghaje se nachází automobilový okruh pro závody Formule 1. Je dlouhý 5,5 km a má tvar připomínající znak „šang“ (上) z názvu města. 26. září 2004 se na něm poprvé jela Velká cena Číny. V roce 2010 hostila Šanghaj světovou výstavu Expo.

Další turisticky populární místa v Šanghaji jsou **City God Temple** se sousedící **Yu Garden**. Středobodem zahrady je Prastarý kámen (玉玲珑 Yu Linglong), porézní 3.3-m, 5tunový balvan. O jeho původu koluje příběh, že byl určen do císařského paláce v Pekingu, ale poté co se loď, která ho vezla, potopila u Šanghaje, byl zachráněn a přenesen sem.

Dubaj

středa 28. října: brzy ráno přilet, krátký odpočinek v hotelu, okružní jízda po Dubaji 2h, návštěva Burdž Khalifa, odpoledne individuální prohlídka města

čtvrtek 29. října: odlet do Prahy

Dubaj (nebo také Dubai či Dubayy, arabsky دبي lze do českého jazyka přeložit jako „místo srazu“) je hlavní město stejnojmenného emirátu ve Spojených arabských emirátech (SAE). Pro odlišení od emirátu se používá označení Dubai City. Nachází se na pobřeží Perského zálivu. Téměř veškerý hospodářský, sociální, kulturní i politický život emirátu se odehrává v jeho hlavním městě, kde žije přibližně 99 % obyvatel emirátu. Mnoho obyvatel zaměstnaných ve městě bydlí z důvodu nižších nájmu v sousedním emirátu Šardžá, který sahá až bezprostředně k branám města.

Památky:

- **Šindaga** (Shindagha Heritage Area) - rekonstrukce historické osady z nepálených hliněných cihel, palmového dřeva a listí; zpravidla dopoledne v domech předvádí řemeslníci svá řemesla a ženy kuchařské umění, škola Al Ahmadiya
- **Čtvrť Bastakia Quarter** - muzeum námořního obchodu s přílehlou osadou historického původu
- **Čtvrť Deira:** čtyři historické tržnice, dodnes činné: zlato a šperky (Gold Soukh), koření (Spice Soukh), přírodní parfém (Perfume Soukh), textilní trh a další řemesla prezentuje zastřešená tržnice (Deira Covered Soukh), současný a velmi živý je Rybí trh (Fish market) při zastávce metra Palm Deira.
- **Přístav Dhow Warfes**, založený rodinou Makthoumů po roce 1830, dnes slouží především pro výletní lodí, a to kopie historických lodí obchodních
- **Mešita Jumeirah Mosque** ve východním sousedství pláže Jumeirah

Mrakodrap Burdž Chalífa: Mrakodrap se stavěl od 21. září 2004 a ještě před dokončením, a to v dubnu 2008, se stal nejvyšší stavbou světa. V lednu 2009 byla dosažena konečná výška 828 metrů včetně antény. Slavnostní otevření proběhlo 4. ledna 2010. Výtahy vedou až do 189. patra ve výšce 638 metrů. Pro běžné užití slouží 163 pater budovy. Vyhlídková plošina pro návštěvníky se nachází ve 124. patře ve výšce 452 metrů. Celková podlahová plocha má rozlohu 464 511 metrů čtverečních. V celém mrakodrapu se nachází 57 výtahů a 8 eskalátorů.

